

MAANDAG, 8 DECEMBER.

Deze COURANT verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is f 5,00; voor 6 maanden f 9,00; franco door het geheele Rijk. Brieven, Gelden, enz. FRANCO te adresseren aan het Bureau der COURANT.

Advertentien van Zes regels en daar benevens worden te f 1,00 geplaatst; meer dan Zes regels: f 1,25 cents per regel. Voor alle advertentien wordt betaald; 35 cents zegelrecht betaald. Voor groote letters betaalt men naar de plaatsruimte meer.

Morgen zullen wij, uit hoofde der gewichtige omstandigheden, een buitengewoon Nummer uitgeven.

AMSTERDAM, 6 December.

In de zitting der Tweede Kamer van gisteren is de begroeting van oorlog onveranderd aangenomen, met 47 tegen 16 stemmen. De heer Zylker is nog blijven aandringen op bezuiniging. Het wederwoord van den minister was waardig en werd door verscheidene sprekers der Kamer ondersteund. Overigens had de beraadslaging niets bijzonders.

Ook de Eerste Kamer hield eene zitting, waarin eenige rapporten over aanhangige wets-voordragten zijn uitgebragt.

De berigten, heden bij ons uit Parijs ontvangen, zijn niet gunstig. Het feitelijk verzet neemt toe, en barrikades worden op alle punten der hoofdstad opgeworpen. Die barrikades worden wel spoedig verwonnen, maar het bloed vloeit door de straten, en het kanonvuur, dat niet gespaard wordt, waar men het noodig acht, verspreidt alom vrees en angst. Het leger blijft meester van de openbare straat, en schijnt voortdurend met moed bezield, om de openbare rust te handhaven; maar de barrikades, al worden zij niet lang verdedigd, verdwijnen niet op één punt, zonder op een ander weer op nieuw te verrijzen. Het is alsof de mannen van verzet het plan hebben, om het leger voortdurend in beweging te houden, en af te matten. Intusschen schijnt het te blijken, dat tot nu toe het feitelijk verzet verre is van algemeen te zijn, en dat het aanvankelijk meest door kinderen van 14 tot 16 jaar wordt ten uitvoer gelegd, daartoe aangevuurd door welgekleede lieden, middelerwijl het grootste gedeelte der werklieden, ofschoon den President afkeurig geworden, aarzelt tot een openbaren en doodelijken strijd over te gaan.

Daarbij, van adhaesien aan zijn stap wordt niets vernomen. Wel schrijven een paar gouvernementsbladen, dat vele generaals en aanzienlijke personen uit alle standen en rangen der maatschappij hunne goedkeuring komen betuigen. Maar er wordt buiten de generaals niet een enkel naam genoemd. Integendeel, de wetgevende commissie door den President benoemd, is op één derde geslonken; zoodat, in de plaats van ondersteuning, door de aanzienlijke mannen afkeuring en protest wordt gegeven.

Het gouvernement meldt van 40 departementen, dat zij rustig zijn; van enkele dat het berigt van de *coup d'état* met algemeene vreugde is ontvangen; van andere dat die goedkeuring erlangt; maar van de meeste wordt slechts rust gekonstateerd. Men weet alzoo niet wat de departementen doen zullen of reeds gedaan hebben. Er zijn geruchten verspreid, dat in sommige departementen, de algemeene raad in verzet komt, en zich van het bestuur heeft meester gemaakt. Maar dat zijn slechts geruchten.

Alles derhalve is in het onzekere, en het wordt hoe langer hoe meer raadselachtig wat er van Frankrijk geworden zal. Gelijk de zaken nu staan, als gewelddadige tegenstand toeneemt, dan schijnt er slechts kans te blijven tusschen de militaire diktatuur van Lodewijk Napoleon en de anarchie.

Opmerkelijk is de verscheidenheid van wapenen, waarvan het *Journal du Limbourg* zich bedient ter verdediging van de Armenwet, door het *Journal* in bescherming genomen. Wij zijn te beter in staat die verscheidenheid naar waarde te schatten, daar het ons-zelfen, in een drie kolommen lang artikel, te lijf is geweest, en het ons dus in staat heeft gesteld zijne verdedigingsmiddelen van naderbij te leeren kennen. Plaatsgebrek verhindert ons ze alle te vermelden. Zonder dat, zouden wij niet in gebreke mogen blijven te releveeren bijv. met welke heuschheid onze bestrijder ons noemt een *pur-tis de tripotages secrets*, een voorstander van geheime knoeijen; of met welke billijkheid hij ons ver-

wijntend te gemoet voert, dat ons greven is, de verwezenlijking in Nederland der *théorie des grands Hildebrand*. Ook aan zijne beschuldiging, dat wij lieft de duisternis en mogelijke verduisteringen van de goederen voor de armen bestemd, in onze bescherming nemen, zouden wij, bij meerdere plaatsruimte, een enkel woordje dienen te wijden; en waaraan niet al meer? Doch, nog eens, ons bestek veroorlooft ons niet hulde te brengen aan al de verdiensten der polemiek van het Limburgsch liberaal-katholiek blad, dat slechts aanneemt wat hem aannemelijk schijnt, *«qui n'accepte ce qui lui paraît acceptable»*; weshalve wij ons bepalen moeten tot eene enkele teregtwijzing en eene enkele aanmerking, welker juistheid, naar wij vertrouwen, hem trefsend zal toeschijnen.

Onze teregtwijzing geldt de volgende woorden van het *Journal du Limbourg*: *«Le Tue a sa conviction de par ordre supérieur»*, de *Tijd* heeft hare overtuiging op hooger order. Welke vriendelijke bedoeling in deze woorden ligt, is niet twijfelachtig. Jammer, dat zij niet wat meer waarheid, dan venijnig opzet bevatten! Dat noemen wij jammer, dat betreuren wij ten allerzeerste; en wij meenen het ernstig wat wij hier zeggen. Wel verre toch van er ons door vernederd te gevoelen, zouden wij het ons tot eene hooge eer rekenen, de toelken te mogen zijn van hen, die God als onze geestelijke Overheid over ons gesteld heeft, en ons schrijven steeds en ten allen tijde in overeenstemming te weten met het ons beschermend liefderijk Gezag van de beste der Moeders! Ons van dat Gezag afhankelijk te weten — in plaats dat dit iets beleedigends voor ons gevoel zou hebben, zou het ons integendeel versterken en verheffen! En jammer achten en heeten wij het daarom, dat wij van dat Gezag niet meer bijzonder dan elk ander Katholiek afhankelijk zijn; dat wij geene overtuiging te handhaven en te verdedigen hebben *«de par ordre supérieur»*; dat wij spreken over alle kwestien, welke zich ter behandeling voordoen, geheel en uitsluitend naar onze eigene overtuiging, overeenkomstig de gedragslijn, welke wij zelven ons gekozen hebben en zonder dat de groote verantwoordelijkheid, die op ons rust, gedekt is door den hooger en last van die Gezagsvoerders, aan wier woorden en voorschriften het ons ten zegen en ten geluk zou zijn ons ten volle te onderwerpen.

Wat de aanmerking betreft, welke wij op de verdediging der wetsvoordragt op het Armbestuur door het Limburgsche liberaal-katholiek dagblad te maken hebben, zij is deze: Het Limburgsch *Journal* brengt een zee van woorden in beweging om die wetsvoordragt te verdedigen, waaruit het nogtans onmogelijk is een enkel steekhoudend argument op te visschen. Bedriegen wij ons niet, dan heeft het evenwel, daarin éénstemmig met andere schrijvers, één argument, dat het thema uitmaakt van al zijne beschouwingen, en waarop zijn gansch systeem van verdediging berust. Dat argument is: het belang van den Staat — het belang van den Staat bij eene regeling van het Armwezen, als door de wetsvoordragt wordt voorgesteld! Tegen dat argument op nieuw te gaan argumenteeren, mag overtollig geacht worden, na het daaromtrent reeds vroeger door ons gezegd. Wij willen daarom liever aan het *Journal du Limbourg* eene vraag stellen, welker beantwoording het hem duidelijk en tastbaar kan maken, dat verkregen regten aan een zoogenaamd Staatsbelang niet ten offer mogen worden gebracht. Men stelle eens, dat het ministerie, inziende dat het Limburgsche *Journal* een gevaarlijke vriend en verdediger is, zich, op grond van wat het acht te zijn het belang van den Staat, zich liefst van dien schadelijken vriend en verdediger zou wenschen te ontdoen, en om die reden zich meester maakte van het bureau der redaktie van dat *Journal* en van de pers van den uitgever H. Bury, te Maastricht, met het doel om in dat bureau eene andere redaktie te plaatsen en op de pers van den heer H. Bury een ander blad te laten drukken, dat beter voldeed aan de vorderingen van het Staatsbelang. Wij willen het aan het *Journal du Limbourg* gevraagd hebben, of zulk een gedrag regtvaardig zou zijn; of het niet de vertreding zou zijn der eerste regtsbeginselen; of het ministerie, met zijn Staatsbelang, zich niet aan de schandelijkste tyrannij zou schuldig

maken? Het antwoord van het *Journal* kan niet onzeker zijn. Maar dan ga het ook verder, en verklaar het openlijk met ons, dat, zoo zijn partikulier *«Journal»* en onschendbaar moet zijn, de regten van kerkelijke en partikuliere instellingen van liefdadigheid *«fortiori»* in nog veel hoogere mate heilig en onschendbaar behooren te wezen. Zich daaraan, op grond van het Staatsbelang, te vergripen, zou immers, nog veelkeer eene daad van roof konstitueeren, dan de wederrechtelijke in bezitneming van een in waarheid weinig verdienstelijk *Journal*.

Berigten uit Paramaribo melden, dat Mgr. Grooff, wiens ernstige ongesteldheid reeds zoo lang bekommerring heeft gebaard, beter wordt. Er is een eigenhandig schrijven van Zijne Hoogw. bij een onzer vrienden ontvangen, waaruit blijkt, dat de gezondheid van Mgr. Grooff, hoezeer niet geheel hersteld, toch merkelyk is verbeterd. Die brief, gedateerd van den 22 Oct. jl., berigt dat zich den 24 Sept. nog de zenuwtgevallen hadden herhaald; maar zij waren zoo hevig en gevaarlijk niet als vroeger. Zijne Hoogw. is nog zwak, kan zijne gewone bezigheden nog niet verrigten, en moet zich onthouden van al hetgeen de minste gemoedsaandoening kan veroorzaken; maar hij gevoelt zich sedert eenigen tijd veel beter en sterker, zoodat hij alle hoop koestert van weldra geheel hersteld te zijn. Spare de goede God nog lang zijn waardigen dienaar, en vervulde Hij de hoop, die den ijverigen man Gods bezielt! Die wensch zal niet slechts worden gedeeld door de talrijke door hem verzorgde boasi-besmettelingen, niet slechts door ons en onze vrienden; maar door al wie ooit het geluk heeft gehad iets van zijne door allen gezegenden arbeid te vernemen.

De heerschende geele koorts, die te Paramaribo sedert Julij jl., gelijk vroeger te Cayenne, op eene verschrikkelijke wijze gewoed heeft, scheen wel eenigzins te verminderen, maar veroorzaakte nog menig slagtoffer. De ijvervolle kapellaan van Paramaribo, de Eerw. heer Donders, is er ook bijna het offer van geworden. Onvermoeid zweegde hij onder en tobdde hij met de zieken, zoo in het hospitaal, als overal elders, waar hij van dienst kon zijn; zijn vurige en liefderijke ijver wekte de hoogachting en de bewondering der gansche kolonie, zoo van Katholijken als andersgezinden, tot dat hij uitgeput van krachten op het ziekbed neerviel door de epidemische ziekte aangetast, die hem plotseling aan den rand van het graf bragt. Doch de goede God heeft de vurige bedden verhoort, die uit veler hart tot Hem werden opgezonden. De Eerw. heer Donders herstelde spoedig tot aller vreugde, om zijn onderbroken arbeid met nieuwe kracht voort te zetten.

De berigten die wij heden ontvangen, doen zien dat de toestand te Parijs, eergisteren Donderdag, eene ernstige wending heeft genomen. Het burgerbloed heeft rijkelyk gestroomd door de straten der hoofdstad. Wij vatten hieronder de voornaamste berigten kortelyk zamen.

TELEGRAFISCHE DEPÊCHE.

Parijs, Donderdag 4 December (4 ure des middags).

De verbinding door middel der telegrafen is allerwege hersteld.

Er wordt op eenige punten hevig geschoten. De oproerlingen bieden veel tegenstand.

(5 Ure.) In de straat Rambuteau zijn 18 barrikades opgerigt.

(6 Ure.) Het gevecht heeft opgehouden. De troepen zijn van alle punten meester.

(11 Ure.) De avond is geheel rustig geweest. Er zijn krachtige maatregelen genomen om de orde te handhaven. De troepen zijn grootendeels reeds ter ruste.

Allegevallen genomen opstandelingen zijn gefusilleerd. P.S. De tegenstand blijft aanhouden, maar nadere bijzonderheden ontbreken; men verzekert alleen, dat aan beide zijden groote vastberadenheid heerscht.

LATERE DEPÊCHE.

Parijs, 5 December (Vrijdag 'smorgen 10 uur).

Nadat gisteren avond bloedig is gestreden in den om-

trek van St. Eustache, waar vele barikades door de troepen zijn weggeruimd, en nadat de opstandelingen, die het niet konden ontkomen, door de militairen, die met leeuwenmoed gevochten hebben, met bajonetsteken waren neêr geveld, is het thans vrij rustig in de hoofdstad.

Dit wil zeggen dat de tegenstand veel verminderd is. Er blijft evenwel veel drukte op de straat, en de militaire magt, die men ontwaakt, is ontzettend groot. Men heeft over het algemeen gunstige tijdingen uit de departementen ontvangen. De opstandelingen schijnen zich te Parijs te hebben taamgetrokken. Men spreekt van de tegenstand van twee generaals te Orleans.

De stations der spoorwegen zijn met militairen bezet. Prins Lodewijk Bonaparte heeft zijn ministerraad vergaderd en bepaald, dat de stemming in plaats van openbaar, geheim zal wezen met de woorden ja of neen.

Parijs, Donderdag-Avond 6 ure.

Er is een vrij ernstige opstand uitgebroken. De insurgenten zijn ingesloten tusschen twee divisien en eene brigade, gestationneerd bij St. Eustache. Te vier ure hoorde men kanonvuur en een levendig gewervuur, men geloofde echter, dat de opstand spoedig onderdrukt zijn zou.

Te vijf ure waren de troepen reeds in het bezit van de voornaamste, door de insurgenten stellingen ingenomen.

(11 Ure.) De opstand is geheel onderdrukt; de troepen nemen rust en er zijn maatregelen genomen, waardoor men spoedig aan elke poging tot strijd een einde hoop te maken.

(Vrijdag morgen 9 ure.) In een gisteren avond gehouden raad van ministers, is besloten, dat de natie om de verkiezingen zoo vrij mogelijk te maken, met geheimde stemming door ja of neen zal antwoorden op de vraag van den President der Republiek, of zij genoeg neemt in de door hem voorgestelde plannen tot heil des lands.

LAATSTE DEPECHE.

(Vrijdag 12 ure.) Er loopen te Parijs de buitensporigste geruchten.

Dezen nacht hadden er weder pogingen tot opstand plaats, doch zij werden spoedig onderdrukt. De troepen blijven in de stellingen, die zij gisteren avond innamen.

In eene Correspondentie van Donderdag avond leest men het volgende:

De nacht was zeer stil geweest, van 2 tot 10 uur deed niets een heeten dag verwachten, doch tegen 11 uur begon men op alle punten der stad te gelijk eene ontzettende gisting te bespeuren. Het gerucht verspreidde zich dat de demokraten van Nantes, Amiens en zelfs van Lyon in aantocht waren, dat Caussidière, Ledru Rollin en Louis Blanc voor de barrières stonden; dat twee regementen hante partij hadden getrokken, en de nationale garde zich voor het volk tegen den President had verklaard. Alzooftonds werden als met een tooverslag op een twintigtal plaatsen barrikaden opgericht. Wagens met hout en steen, vrachtwagens en rijtuigen werden om zoo te zeggen vrijwillig aan het volk afgestaan. Dit volk bestond echter eigenlijk voor het grootst gedeelte uit knapen van 14 en 16 jaar, die door heeren in lakensché mantels gehuld, schenen aangevoerd. Die barrikades werden evenwel onmiddellijk door de troepen overmeesterd en uit den weg geruimd, doch waren even spoedig in de nabijheid weder door andere vervangen, zoodat men eindelijk genoodzaakt is geweest het grof geschut te gaan gebruiken, dat de barrikades spoedig deed verdwijnen.

Dit was o. a. het geval in de groote straat Reuilly, waar eene kaserne staat, die de opstandelingen poegden te overrompelen in de hoop van er wapenen te vinden. Hunne taktiek scheen te zijn de troepen af te wachten, in afwachting dat de insurgenten uit de departementen opdagen. Men zegt dat de maire van het 2e arrondissement in persoon de opstandelingen heeft aangevoerd. Officieren en soldaten, die de onvoorzigtigheid begingen van zich afzonderlijk te vertoonen, werden mishandeld en vermoord door het gepeupel. De troepen nestelden zich in de eerste en tweede verdiepingen der huizen, om niet even als in 1848 door verraderlijke vensterschoten getroffen te worden.

Dezen nacht was men zeer bevreesd, dat het Elysée zou in brand gestoken worden. De noodige voorzorgen zijn er tegen genomen. Sedert Dingsdag werkt geen enkel werkman meer. Het werkvolk brengt dag en nacht op straat of in de wijnhuizen door. De angst der gezeten burgers is bij velen zoo hoog gestegen, dat zij hunne huizen ontegenwoordig maken, na zich voor eenige dagen van levensmiddelen te hebben voorzien.

De prefect van politie heeft strenge maatregelen tegen de zamenscholingen verordend, en bepaald dat ook geene publieke of partikuliere rijtuigen door de hoofdstad mogen rijden, behalve die welke noodig zijn om levensmiddelen te vervoeren.

De artillerie stond Donderdag ten 1 uur met geladen

stukken op de voornaamste pleinen en wachtte de orders af. Men verhaalt dat een paar uur vroeger, toen de opstand aanmerkelijk toenam, het kanongebulder gehoord werd in de richting van de poort St. Martin. Eene barrikade aan de poort St. Denis, zoo ontzettend groot als die terzelve plaatse in den nacht van 23 Februarij 1848 werd opgeworpen, is door de troepen aangetast en zonder veel tegenstand overmeesterd.

Er zijn vele boomen ontworteld en andere straatschenderijen gepleegd. Op de boulevard Bonne Nouvelle poogde men onderscheidene barrikades op te werpen met balken en planken van een in aanbouw zijnde huis, maar een eskadron lancers deed de opstandelingen uiteen stuiven en bleef meester van het terrein.

Tien ellendelingen uit de heffe des volks, met geweren gewapend, droegen twee lijken, en hielden toortsen in de hand terwijl zij ergerlijke liederen uitgalmde. Spoedig hadden zich 800 personen om hen verzameld, toen twee kommissarissen van politie met eenige agenten hen moedig naderden en aantastten. Zij lieten de lijken vallen en begaven zich ijlings op de vlugt. De kommissarissen, hun weg vervolgende, vonden nog twee lijken van soldaten, lachhartig door de muiters om het leven gebragt.

De heer de Larochejacquelein heeft in de *Emancipation* een brief doen plaatsen, waarin hij op krachtigen toon protesteert tegen de handelingen des Presidents, die hij wetschennis noemt, en waarvan hij de onberekenbaarste onheilen voor zijn vaderland tegemoet ziet. „De tijd der Caesars,” zegt hij o. a. „kan voor Frankrijk niet zijn aangebroken.”

De heer Léon Faucher heeft aan den President geschreven, dat hij met verwondering zijn naam las op de lijst der leden van den staatsraad. Zulk eene beleediging meende hij niet verdiend te hebben. Hij had een andere belooning van den President verwacht, en zijn karakter mogt meer eerbied eischen. Altijd was hij een vriend van vrijheid en van orde; nooit leende hij zich middellijk of onmiddellijk tot eene verkrachting der wetten, en om te bewijzen hoe gering hij het mandaat achtte, hem zonder zijn weten door den President gegeven, herinnerde hij zich slechts de roeping hem opgedragen door het volk. Die volgde hij.

De *Patrie* berigt dat een groot aantal generaals, vertegenwoordigers, regeringspersonen, ambtenaren en notabiliteiten zich naar het Elysée hebben gespoed om Prins L. Napoleon geluk te wenschen en hunne dienst aan te bieden. Een groot aantal werklieden hebben mede den Prins adressen van gelukwensching en adhaesien toegezonden, en hem beloofd dat zij zelve de muitelingen zouden in hechtenis nemen, indien deze tot misdadige aanslagen tegen de maatschappij mogten overgaan. De minister van binnenlandsche zaken had reeds uit 40 departementen geruustellende berigten ontvangen. Nergens vreesde men dat de rust zou verstoord worden.

De redaktien der bladen *le Pajis* en *l'Assemblée Nationale* hebben hare betrekking nedergelegd.

Wel onderrigte lieden verzekeren, zegt de *Précurseur*, dat het met L. Napoleon zoo haagchelijk stond, dat, indien hij den *coup d'état* nog twee dagen had uitgesteld, hij zelf naar alle waarschijnlijkheid reeds in den kerker van Vincennes zou gezeten hebben. In den *Constitutionnel* leest men ter verdediging van den President o. a. het volgende: Men behoeft zich niet te verwonderen over het arresteeren van 160 legitimisten of orleanisten, die den door 6 miljoen stemmen verkozene in staat van beschuldiging wilden stellen. Maakten die 160 de Vergadering uit? Neen... Verlangden zij de constitutie? Neen... of de Republiek? Neen... Immers had niet het aanzienlijkste en invloedrijkste hoofd der legitimisten in den loop van Maandag aan den President laten zeggen: „Maak een *coup d'état*, deporteer de socialistische minderheid, dan scharen wij ons in 5 minuten aan uwe zijde.” Mogt men dit ontkennen, dan zullen wij man en paard noemen. Diezelfde mannen dus, die 's Maandags van den President een *coup d'état* verlangden in hun eigen belang, stelden hem Dingsdags in staat van beschuldiging wegens een *coup d'état* in het belang der orde en der maatschappij. Dat het land hen oordeelt! (De *Constitut.* is het blad van den President.)

De geruchten nopens het arresteeren van representanten zijn zeer overdreven geworden. De *Constitutionnel* verzekert, dat de vertegenwoordigers, die ter zake van het gebeurde in de mairie van het 10e arrondissement gearresteerd waren, weldra in vrijheid zullen gesteld worden.

De soldaten hebben vreugdevuren aangelegd met het hoot der veroverde barrikades. De stemmingen van het leger, voor zoo ver zij bekend worden, blijven gunstig. Het gedrag der soldaten is voorbeeldig, de gansche bevolking toont hun daarvoor hare erkentelijkheid.

Uit de departementen komen over het algemeen rustige berigten aan. Alleen van het dep. Loiret en van Orleans heeft men vooralsnog tijdingen van tegenstand ontvangen. In het eerst gemeld departement heeft

de demagogische partij, ofschoon te vreesd, getracht de bevolking op te ruijen. De belhamels zijn gevat en er zijn maatregelen genomen om die onlusten met kracht te keer te gaan.

Te Orleans hebben de demagogen gepoogd de maire te overweldigen, maar zijn door de nationale garde de troepen krachtig teruggedreven. 45 belhamels zijn gearresteerd, o. a. de gewezen vertegenwoordigers Martin Michot, Tavernier en Pereira. Deze arrestatie heeft een goed effect.

In eene dezer dagen alhier gehouden bijeenkomst van leden der tweede, derde en vierde klasse van het Koninklijk Nederlandsch Instituut, is een geopperd voorstel tot onderlinge vereeniging, als vrije akademie van letteren en kunsten, na langdurige beraadslaging, en verschillende redenen, bij meerderheid van stemmen verworpen; ook werd besloten om op de verklaring, dat de leden uit de eerste klasse gedaan, geen antwoord weerklink te geven. (H.)

De *Staats-Courant* van heden bevat een koninklijk besluit waarbij verordend wordt dat voor officieren, onderofficieren en verdere leden der schutterijen, die zulks door aanhoudend onberispelijk gedrag en langdurige diensten, of wel door uitstekende daden, mogt hebben waardig gemaakt, wordt ingesteld een eereteken.

De Koning heeft hierdoor een blijk willen geven van Zijne belangstelling in de dienst der schutterijen.

Het eereteken bestaat voor de officieren, in een zilveren gesp, waarop het cijfer, aanduidende de hoeveelheid der werkelijk volbragte dienstjaren in door vijf deelbaar getal, als XV, XX, XXV enz., gesteld, te midden van eenen krans van olijf- en eikenloof, zich slingerende om — en zich verheffende boven twee kruislings liggende zwaarden; het geheel van den zelfden vorm als het onderscheidingsteeken bij koninklijk besluit van den 19 November 1844, N°. 46, ingesteld voor de officieren van het leger.

Voor de onderofficieren en verdere leden der schutterijen, in een schild, waarop in verheven letters voorkomen de woorden *trouwe dienst*, het schild geplaatst voor en gedeeltelijk bedekkende een trophée van wapens en wapenen, waaronder, mede in verheven letters half cirkelvormig is gesteld het woord *schutterij*; geheel gevat in eenen krans van olijf- en eikenloof, waarboven zich eene stedelijke kroon verheft, alles in zilver en overeenkomstig het bij dit besluit gegeven model.

Het eereteken wordt gedragen op de linker borst. Dat voor de officieren is vastgehecht — en dat voor onderofficieren en verdere leden der schutterijen wordt gedragen — aan een effen oranje gewaterd lint. Op burgerkleed kan het eereteken in een verkleinden model worden gedragen, mits overigens geheel overeenkomstig het voorgeschreven model. Het lint wordt nimmer af der het eereteken gedragen.

Het eereteken wordt toegekend aan hen, die, op de werking der tegenwoordige wet op de schutterijen daarbij, voor zich zelve, gedurende vijftien jaar in de kerkelijke dienst zijn geweest en zich aanhoudend onberispelijk hebben gedragen. De tijd in werkelijke dienst buiten de woonplaats, bij de mobiele schutterij wordt dubbel gerekend.

De tijd gedurende welken, wegens de bekleede trekking bij de schutterij, eene vaste bezoldiging, de gemeentekas of uit eenig bij het korps schutterij bestaand bijzonder fonds is genoten, komt, bij de rekening van den dienstdaag ter erlanging van het eereteken gevorderd, slechts voor drie vierde in aanmerking. De dienst bij de reserve of bij de rustende schutterijen die tot geene andere diensten is geroepen geweest tot hare instandhouding vereischt, geldt niet voor de kerkelijke dienst.

Z. M. heeft 1°. aan Jhr. F. H. W. von Scherff, Negeant ter Bondsvergadering en gevolmagtigd minister, bij het groot-hertogelijk hof van Hessen, vergund het nemen en dragen der versierselen van ridder groot der orde van Lodewijk, van Hessen; 2°. Mr. S. H. maet Az. eervol ontslagen als burgemeester en sekretar Nieuwe Tonge o. a., en C. A. Nairac, als burgemeester Hoevelake; 3°. benoemd tot burgemeester dier gen. W. F. Kuijk, en tot burgemeester van Cameren J. W. Kerkwijk.

Z. M. heeft aan Mr. J. P. I. A. graaf van Zijlve Nyevelt, Nederlandsch zaakgelastigde *ad interim* bij kon. van België, vergund het aannemen en dragen der versierselen van ridder der orde van de Poolster, van Zweden Noorwegen geschonken.

Z. M. heeft benoemd tot griffier bij de arr.-regtbank Deventer Mr. C. Slichtenbree, thans substituut-officier arr.-regtbank te Zwolle.

Bij Kon. besluit is aan A. Bonnet, eervol ontslagen wachter aan het Noord-Hollandsche kanaal, verleend e. s. van 653 's jaars, en aan P. van Regenmortel, gewezen opzigter van den Waterstaat, een pensioen van 1 's jaars.

Z. M. heeft den heer G. L. C. H. Graaf van Rensmeester van de kroondomeinen en betaalmester van hem, vergund het aannemen en dragen der versierselen de kommandeurs orde van *Isabella la Católica* van

